

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Tdo/15/2019                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3114012205                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 18.06.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Paluda             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:3114012205.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvinenej Ž. D. pre prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. júna 2019 v Bratislave, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. januára 2018, sp. zn. 23To/133/2017, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

#### I.

##### Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej aj „prvostupňový súd“) zo 7. apríla 2017, sp. zn. 6T/34/2016, bola obvinená Ž. D. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodená spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 2 Pv 737/14/3309, pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 odsek 2 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, že

obvinená v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu prírody a krajiny, dňa 6. júla 2014 v čase okolo 01.00 h viedla motorovú štvorkolku zn. FEISHEN FA-N550, evidenčného čísla V-XXXXAE po nespevnenej lesnej ceste v katastrálnom území obce Zliechov zvanej Bukovec v smere do oblasti zvanej Horný laz, teda po pozemkoch nachádzajúcich sa na území Chráneného vtáčieho územia Strážovské Vrchy, navrhovanom Území európskeho významu Strážovské vrchy a Chránenej krajinnéj oblasti Strážovské vrchy, kde platí 2. stupeň územnej ochrany v zmysle § 13 odsek 1 písm. a) zák. NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody v znení neskorších predpisov a v rozpore s § 31 odsek 1 písmeno d) Zákona č. 326/2005 Z. z., kde vjazd a státie motorovým vozidlom, motorovou trojkolkou, motorovou štvorkolkou je zakázaný, pričom na vykonanie jazdy na uvedených pozemkoch nemala

príslušné povolenie v zmysle zák. NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody v znení neskorších predpisov ani iné povolenie,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obvinená stíhaná.

Krajský súd v Trenčíne rozhodujúc o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátorka“) proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 29. januára 2018, sp. zn. 23To/133/2017, odvolanie prokurátorky podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

## II.

### D o v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal 6. júna 2018 dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní generálny prokurátor uviedol, že prokurátorka už v podanom odvolaní namietala v rámci procesného postupu súdu nevykonanie niektorých ňou navrhovaných dôkazov na hlavnom pojednávaní. Navrhovanými dôkazmi pritom malo dôjsť k preukázaniu skutočnosti, že v čase spáchania skutku boli v rámci obce osadené informačné tabule, podľa ktorých obvinená Ž. D. vedela, že motorovú štvorkolku vedie v chránenom vtáčom území podľa zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov. Táto skutočnosť vyplýva podľa generálneho prokurátora z listinných podkladov nachádzajúcich sa v súdnom spise. Samosudca Okresného súdu Trenčín však odmietol vykonať dôkazy navrhované prokurátorkou na hlavnom pojednávaní s odôvodnením, že tieto dôkazy boli zabezpečené v štádiu pred začatím trestného stíhania. V tejto súvislosti generálny prokurátor poukázal na to, že v predmetnej veci bolo vedené trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré bolo začaté 6. júla 2014, pričom previerka výpovede na mieste bola vykonaná 17. júla 2014, teda až po začatí trestného stíhania. Z tohto dôvodu generálny prokurátor nesúhlasí s tým, že ide o dôkaz vykonaný neprocesným spôsobom a podľa jeho názoru tento dôkaz mal byť vykonaný čítaním ako listinný dôkaz. Trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona bolo 14. augusta 2014 povereným príslušníkom Policajného zboru podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené, pretože obvinená si svoje zranenia spôsobila sama.

Generálny prokurátor v tejto súvislosti poukázal na to, že trestné stíhanie bolo začaté na základe návrhu príslušníka 2. operatívneho oddelenia Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín po tom, ako boli podľa § 17a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov zabezpečené informácie od Ž. D. a I. D.. Tieto skutočnosti boli následne preverené previerkou výpovede na mieste, na ktorom malo ku skutku dôjsť. V rámci tohto procesného úkonu bolo zistené a preukázané, kto viedol motorovú štvorkolku a kadiaľ ju viedol, pričom uvedené overenie skutočností uvádzaných svedkom I. D. bolo jedným z podkladov pre postup podľa § 206 Trestného poriadku v trestnej veci obvinenej Ž. D.. Obvinená navyše v rámci trestného konania vo veci prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona riadne vypovedala aj po vznesení obvinenia, pričom vo svojej výpovedi svoje konanie priznala a oľutovala.

V rámci hlavného pojednávania a rovnako tak aj podaného odvolania bolo namietané neoboznámenie zápisnice z vykonanej previerky výpovede na mieste činu, ktorou by sa zistili podstatné skutočnosti smerujúce k miestu, na ktorom došlo k spáchaniu skutku. Z tohto dôvodu sa generálny prokurátor nestotožňuje s tvrdením prvostupňového i odvolacieho súdu o zákonnosti nevykonania procesného úkonu s odôvodnením, že svedok I. D. podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku odmietol po vznesení obvinenia vypovedať.

Navyše, krajský súd sa podľa generálneho prokurátora v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s názorom okresného súdu pokiaľ ide o potrebu výsluchu zástupcu CHKO Strážovské Vrchy, výsluchu

starostu obce Zliechov a príslušníkov Policajného zboru k neprocesným vyjadreniam osôb na mieste činu, avšak neuviedol dôvody, na základe ktorých prijal tento záver. Práve výpovede navrhovaných subjektov (zástupcu CHKO Strážovské Vrchy a starostu obce Zliechov) by podľa generálneho prokurátora mohli poskytnúť informáciu o lokalite, v ktorej obvinená Ž. D. viedla motorovú štvorkolku a ktorá patrí do chránenej oblasti so zvýšeným stupňom ochrany. Zástupca CHKO Strážovské Vrchy by pritom podľa generálneho prokurátora svojou výpoveďou prispel k preukázaniu alebo vyvráteniu prokurátorkou prezentovaného stupňa závažnosti konania obvinenej a rovnako by sa mohol vyjadriť k označovaniu chránených území v danej lokalite a v iných lokalitách patriacich do kompetencie CHKO Strážovské vrchy, k viditeľnosti ich označenia a pod. Výpoveď starostu obce Zliechov by zase ozrejmla, či sa v obci nachádzali značky o ochrane územia a či je obec zapojená do národných alebo nadnárodných programov ochrany prírody a krajiny, s čím priamo súvisí aj vedomosť obvinenej o zákaze konania, ktorého sa podľa obžaloby mala dopustiť.

Generálny prokurátor v podanom dovolaní taktiež poukázal na to, že neoprávnená jazda motorovou štvorkolkou na lesnom alebo poľnohospodárskom pozemku je s účinnosťou od 20. decembra 2008 trestným činom. Takéto konanie môže mať množstvo až fatálnych následkov, a to nielen na životnom prostredí, ale aj na živote a zdraví osôb, čo je podľa generálneho prokurátora okolnosť súvisiaca s touto trestnou vecou. Objektom skutkovej podstaty trestného činu podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona je totiž ochrana životného prostredia pred svojvoľnou jazdou určenými motorovými dopravnými prostriedkami po lesnom a poľnohospodárskom pozemku. V dôvodovej správe k návrhu zákona č. 497/2008 Z. z., ktorým sa dopĺňal Trestný zákon okrem iného aj o skutkovú podstatu tohto trestného činu, sa okrem iného uvádza, že skúsenosti z uplatňovania oprávnení lesnej stráže, poľovnej stráže, stráže prírody pri riešení novodobého fenoménu vedomého porušovania zákazu vjazdu motorových vozidiel, motorových trojkoliek, motocyklov a skútrov na lesné a poľnohospodárske pozemky, chránené územia a biotopy nevynímajúc, vyžadujú sprísnenie sankcií za porušenie ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov prijatých za účelom zabezpečenia ochrany prírody a krajiny, ochrany lesa a lesných ekosystémov, agrobiocenóz a všetkých ostatných zložiek živej a neživej prírody. Následne generálny prokurátor odcitoval príslušné ustanovenia zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, ako aj zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov, pričom poukázal na to, že podľa výsledkov dokazovania v predmetnej veci nebol orgán ochrany prírody požiadaný o vydanie akejkoľvek výnimky zo zákazov uvedených v citovaných zákonoch, či už na úseku lesného hospodárstva alebo na úseku ochrany prírody a krajiny.

Z listinných dôkazov, ktorých časť samosudca Okresného súdu Trenčín odmietol vykonať, pritom podľa názoru generálneho prokurátora vyplýva, že tabule označujúce ochranu daného územia na ceste, ktorou obvinená Ž. D. motorovou štvorkolkou išla, boli riadne osadené. Povinnosť štátu, samosprávnych orgánov či zástupcov ochrany prírody dostatočne zrozumiteľne a viditeľne označiť miesta, na ktoré je inak technicky možné vstúpiť napríklad motorovou štvorkolkou (poľa a lesné pozemky), je podľa generálneho prokurátora prakticky nemožná a nerealizovateľná, pričom ide o fiktívnu a ničím nepodloženú požiadavku senátu Krajského súdu v Trenčíne. Podľa vysloveného názoru Krajského súdu v Trenčíne by bolo potrebné ohraničiť mechanickou uzáverou a dopravnou značkou zákazu vjazdu motorových vozidiel všetky prístupové cesty na lesné alebo poľnohospodárske pozemky a až porušenie takéhoto zákazu by napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona. Podľa generálneho prokurátora ide o ničím nepodloženú podmienku trestnosti skutku, ktorá nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Trestného zákona, ani zo súdnej praxe či odbornej literatúry.

Z hľadiska závažnosti konania obvinenej Ž. D. generálny prokurátor poukázal na okolnosti spáchania skutku (nočná hodina, vplyv alkoholu, spôsobenie dopravnej nehody), ako aj na to, že obvinená Ž. D. žije dlhodobo v obci Zliechov a toto miesto od detstva pozná. Obzvlášť pre obyvateľov tejto obce pritom musí byť podľa generálneho prokurátora všeobecne známa skutočnosť o tom, že obec sa nachádza v oblasti Strážovských vrchov a z tohto dôvodu považuje vyjadrenie obvinenej ohľadom znalosti stupňa ochrany Strážovských vrchov za subjektívne vyjadrenie vedomosti a poznania, pričom ak by spoločnosť akceptovala subjektívnu elimináciu zodpovednosti konania páchatelia len z dôvodu, že páchatel po vznesení obvinenia poprie vedomosť o porušení zákazu stanoveného právnym predpisom, bolo by

akékoľvek porušenie ustanovenia Trestného zákona z trestnoprávneho hľadiska nepreukázateľné, pretože by dochádzalo k akceptovaniu účelového tvrdenia páchatel'a o tom, že nevedel, že takéto konanie spoločnosť zakazuje. Obhajobu obvinenej spočívajúcú v tom, že nemala vedomosť o zákaze vedenia motorových vozidiel po poľnohospodárskom alebo lesnom pozemku nemožno podľa generálneho prokurátora akceptovať rovnako ako nemožno akceptovať napríklad tvrdenie páchatel'a o tom, že nevedel, že vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km/hod, ak osobitné značenie neurčuje inú maximálnu povolenú rýchlosť.

S poukazom na uvedené je generálny prokurátor toho názoru, že v predmetnej veci konajúce súdy neopodstatnene odmietli vykonať dokazovanie v rozsahu navrhovanom prokurátorkou a nesprávne posúdili zistený skutok, ak dospeli k záveru o absencii subjektívnej stránky trestného činu.

Na základe uvedených skutočností generálny prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že právoplatným uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 29. januára 2018, sp. zn. 23To/133/2017, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12, § 319, § 285 písm. a) Trestného poriadku a v § 305 ods. 2 Trestného zákona v prospech obvinenej Ž. D.. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil právoplatné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 29. januára 2018, sp. zn. 23To/133/2017, ako aj predchádzajúce konanie vrátane rozsudku Okresného súdu Trenčín zo 7. apríla 2017, sp. zn. 6T/34/2016 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadrila obvinená Ž. D. prostredníctvom svojej zvolenej obhajkyne Mgr. Eriky Ranušovej podaním z 28. januára 2019, v ktorom uviedla, že so skutočnosťami uvedenými v podanom dovolaní sa nemôže v žiadnom prípade stotožniť, pretože zastáva názor, že rozhodnutie Okresného súdu Trenčín zo 7. apríla 2017, sp. zn. 6T/34/2016, ako uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 29. januára 2018, sú správne, vychádzajú z dokazovania, ktoré bolo vykonané v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a zákonným spôsobom, pričom dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočností, že súd nevykonal všetky navrhované dôkazy. S poukazom na uvedené je obvinená toho názoru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci nie je daný.

Rovnako tak je obvinená toho názoru, že rozhodnutia súdov sú založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku, pri ktorom konajúce súdy dospeli k záveru o absencii subjektívnej stránky žalovaného trestného činu a v plnom rozsahu sa stotožnila s konštatovaním prvostupňového súdu o tom, že dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukázalo vedomostnú ani vôľovú zložku úmyselného zavinenia.

S poukazom na uvedené skutočnosti obvinená navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, resp. podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 1. marca 2019.

### III.

#### Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 prvá veta, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže generálny prokurátor pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie proti rozsudku

prvostupňového súdu podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín) a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu generálny prokurátor namietal zamietnutie návrhu na vykonanie dôkazu spočívajúceho v prečítaní zápisnice o previerke výpovede na mieste zo 17. júla 2014 (s odôvodnením, že ide o procesne nepoužiteľný dôkaz), ako aj nevykonanie dôkazov navrhnutých prokurátorkou na hlavnom pojednávaní (výsluch zástupcu CHKO Strážovské Vrchy, zástupcu obce Zliechov, resp. starostu tejto obce a príslušníkov polície, ktorí vykonávali zásah pri dopravnej nehode).

Vo vzťahu k dovolacej námietke týkajúcej sa zamietnutia návrhu na vykonanie dôkazu spočívajúceho v prečítaní zápisnice o previerke výpovede na mieste zo 17. júla 2014 je potrebné zdôrazniť, že ak súd nevykoná určitý dôkaz z toho dôvodu, že ho nepovažuje za procesne použiteľný a dovolateľ následne v dovolacom konaní namietá, že takýto postup nebol správny (pretože údajne nič nebránilo vykonaniu daného dôkazu), taká námietka nie je subsumovateľná pod žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. totiž predpokladá „iba“ opačnú situáciu]. Náprava - ak by daný postup súdu nebol správny - by bola prípadne možná len cez dovolanie podané ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky, s použitím dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. („... ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí“; porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 3. októbra 2018, sp. zn. 1 Tdo V 9/2017).

Pokiaľ ide o generálnym prokurátorom namietané nevykonanie ďalších dôkazov, táto dovolacia námietka (v prípade jej podania obvineným) v zmysle ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu obsahovo spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (pričom právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu možno chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, čo znamená, že tento dovolací dôvod by generálny prokurátor mohol úspešne namietat len v prípade dovolania podaného v prospech obvineného, t. j. v prípade, ak by generálny prokurátor v podanom dovolaní namietal zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného v dovolaní predchádzajúcom konaní). Na základe uvedeného je zrejmé, že ani táto dovolacia námietka, uplatnená generálnym prokurátorom v neprospech obvinenej, nie je subsumovateľná pod žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nad rámec uvedeného však najvyšší súd považuje za potrebné dať generálnemu prokurátorovi do pozornosti svoje uznesenie z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie

posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“ Zároveň v zmysle uznesenia najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014 „dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku).“

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd poukazuje na to, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že návrh na doplnenie dokazovania, spočívajúci vo výsluchu zástupcu CHKO Strážovské Vrchy, zástupcu obce Zliechov, resp. starostu tejto obce a príslušníkov polície, ktorí vykonávali zásah pri dopravnej nehode, predniesla prokurátorka na hlavnom pojednávaní 7. apríla 2017 (č. l. 150 spisu) a na tomto hlavnom pojednávaní bol tento návrh na doplnenie dokazovania prvostupňovým súdom zamietnutý (č. l. 150 spisu). V odôvodnení svojho rozsudku sa pritom prvostupňový súd so zamietnutím návrhu na vykonanie týchto dôkazov náležite vysporiadal (viď str. 4 rozsudku). Generálnym prokurátorom uplatnená námietka spočívajúca v nevykonaní prokurátorkou navrhovaných dôkazov tak nemôže úspešne zakladať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom uvedené by bolo možné opäť účinne namietat len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky s použitím dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu generálny prokurátor namietal nesprávne právne posúdenie skutku vo vzťahu k súdmi konštatovanej absencii subjektívnej stránky predmetného trestného činu.

Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke je potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010, uverejnené v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“ Z uvedeného je zrejmé, že generálnym prokurátorom namietaný prieskum vo vzťahu k existencii subjektívnej stránky trestného činu by bol možný opäť iba v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci nie je naplnený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie generálneho prokurátora na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.